

“Tinc una manera de treballar mística, amb un caràcter una mica espiritual i això m’ha servit de base”

Encetes una etapa en què cerques les arrels de la teva professió. Mai deixes de crear? Passa que això no és una feina. És una passió, una forma de viure i penso que som molt afortunades les persones que tenim la sort de viure de la nostra passió, d’allò que ens manté vives.

Gènesi, exposada al Museu fins a meitat de setembre, ha estat la teva primera exposició exclusivament de pintura. Per què? Cap a 1980 vaig començar a pintar i acompanyava les meves exposicions de ceràmica amb uns quants dibuixos. Però quan se’m va proposar fer aquesta exposició al Museu de Premià de Dalt vaig pensar, “per què no la faig únicament de pintura?”. Sempre m’havia fet com una mena de vergonya exposar dibuixos perquè tinc la sensació que no en se proud, ja que la ceràmica és el que sempre he fet durant 50 anys. Ara però ja m’he llençat!

Per què el títol de Gènesi, Madola? Anomenar-la Gènesi perquè és el principi del meu final. És una altra etapa de la meua vida. Li vaig demanar a en Rafael Vallbona que em fes la presentació i basant-se en els sis capítols primers del Gènesi, va escriure un poema per cadascuna de les sèries de l’exposició amb un llenguatge

totalment contemporani en què es parla dels problemes polítics, socials, de la immigració...

En que t’inspires a l’hora de pintar? Sóc una persona que tinc una manera de treballar mística, amb un caràcter una mica espiritual i això m’ha servit de base. A Gènesi hi ha unes quantes sèries que són completament noves, fetes a finals de l’any 2018. Responen a un moviment intern propi de cercar les arrels de la meua feina.

Has abandonat però la ceràmica? Continuo fent peces relacionades per exemple; amb el paisatge d’Israel, una ciutat que em va impressionar molt qual la vaig visitar fa dos anys. Els anys “però” no perdonen i la meua obra és molt forta, molt pesada i difícil de funcionar. Així que no faig tantes grans peces. I, en “canvi” pinto més. Perquè la pintura és un tema de problema mental, costa molt de cap, de pensar, però és més fàcil d’executar. Físicament és molt més descansada que la ceràmica.

Madola, què és per a tu l’Art? L’entenc com una comunicació amb els altres, comunicació de sensibilitats, d’idees, de pensaments... una manera d’entendre la veritat de les coses. Sempre he intentat ser conscient en tot allò que faig, ser digna i dir la veritat. Les obres tenen vida pròpia perquè les gaudeixin els altres i amb els anys aprenem a desprendre’ns, tot i que costa.

L’amor per l’art l’ha heretat dels seus pares quan ja de ben petita la duïen a veure exposicions. Madola ha trobat les seves fonts d’inspiració vivint a Barcelona i al Maresme, “en el blau del mar, en el marró dels garrofers i en l’ocre de la terra”. Desitjava fer Arquitectura però com que llavors era una “carrera d’homes”, es va formar a l’Escola Massana i allà va descobrir que la ceràmica era el que més lligava amb la seva manera de ser. Membre de l’Associació d’Artistes de Premià de Dalt, acumula una llarga trajectòria artística en què amb molta sobrietat combina a la perfecció la ceràmica tradicional i l’art contemporani.